

طحان نظلیف: کار شورای موقت رهبری به پایان رسید

سختگویی شورای نگهبان گفت: کار شورای موقت رهبری به پایان رسید و انشاءالله ایران با رهبری آیت‌الله سیدمجتبی خامنه‌ای به قله‌های اقتدار و افتخار خواهد رسید.

به گزارش اقتصادسراسرآمد، هادی طحان‌نظلیف عضو حقوق‌دان و سختگویی شورای نگهبان در گفتگوی تلفنی با یک برنامه‌تلویزیونی، ضمن تبریک انتخاب سومین رهبر انقلاب اسلامی ایران، حضرت آیت‌الله سیدمجتبی حسینی خامنه‌ای حفظه‌الله به محضر امام زمان (عج) و مردم همیشه در صحنه ایران اسلامی و دوستانداران انقلاب اسلامی در اقصی نقاط جهان، خاطر نشان کرد: همه ما از فقدان رهبر عزیزمان، غم بزرگی در دل داریم، اما از همان ساعات اول، راه و ساختار سیاسی نظام جمهوری اسلامی مشخص بود، با توجه به اینکه اشخاص در آن موثر هستند، اما وابسته به آنها نیستند.

وی ادامه داد: ساختار نظام جمهوری اسلامی به برکت قانون اساسی که داریم، پیش‌بینی‌های لازم را در شرایط گوناگون انجام داده است و این ساختار با هیچ بن‌بستی مواجه نیست.

سختگویی شورای نگهبان با اشاره به اینکه رهبر عزیز ما مظلومانه به شهادت رسید، تأکید کرد:، اما در روند نظام و انقلاب اسلامی خللی وارد نیامد و این ساختار همچنان مستحکم و استوار به مسیر خودش ادامه داد.

طحان‌نظلیف ادامه داد: هرچند در هفته گذشته غم سنگینی در دلمان بود، اما فرآیندهای قانونی در کشور طی شد و با تشکیل شورای رهبری، طبق اصل ۱۱۱ قانون اساسی امور مربوط به رهبری ادامه یافت و در کنار شورای موقت رهبری، مجلس خبرگان رهبری نیز راجع به تعیین و انتخاب رهبری با دقت فراوان و با بررسی‌های لازم وظایف خود را انجام داد.

گروه راهبردی – مرتضی فاخری – در دنیای امروز، آب شیرین کن نه تنها یک فناوری صنعتی، بلکه یکی از ستون‌های اساسی امنیت ملی و پایداری اجتماعی در مناطق خشک و نیمه‌خشک جهان تبدیل شده است. این واقعیت که در برخی کشورهای منطقه خاورمیانه، بیش از هفتاد تا نود درصد از نیاز روزمره به آب شیرین از طریق فرآیند شیرین‌سازی تأمین می‌شود، امری است که از نگاه اقتصادی، محیط‌زیستی و به‌ویژه امنیتی، نیازمند تحلیلی عمیق و جامع است. ایران با تنها دو درصد وابستگی به این فناوری، در مقایسه با کویت، عربستان و امارات که به ترتیب نود، هفتاد و چهل و دو درصد از آب خود را از دریا به دست می‌آورند، موقعیتی متفاوت دارد. این تفاوت نه تنها ناشی از منابع طبیعی آب‌بیزرزمینی و سطحی متفاوت است، بلکه در سطح سیاست‌گذاری استراتژیک نیز بازتابی جدی دارد. اما وقتی به تهدیدات نظامی و جنگی نزدیک می‌شویم، این آمار آماری نمی‌ماند و به ارقامی ترسناک تبدیل می‌شود: یک ضربه‌ی دقیق به یکی از تأسیسات شیرین‌سازی بزرگ در خلیج فارس، می‌تواند به سرعت و به صورت غیرمستقیم، جریان آب شرب میلیون‌ها نفر را قطع کند، زیرا در این کشورها، شیرین‌سازی تنها گزینه‌ی عملی برای جبران کسری سخت در منابع آب تازه نیست، بلکه بخشی از هویت توسعه‌ی اقتصادی و شهرنشینی مدرن آن‌هاست.

به گزارش اقتصادسراسرآمد، مرتضی فاخری (پژوهشگر ارشد علوم راهبردی) در مطلبی به «سراسرآمد» نوشت: تأسیسات شیرین‌سازی، به‌ویژه در کشورهایی که از این فناوری به شدت بهره می‌برند، نه تنها به عنوان زیرساخت‌های حیاتی شناخته می‌شوند، بلکه در دسته‌ی اهداف استراتژیک حفاظت شده قرار می‌گیرند. این امر به دلیل پیچیدگی فنی، هزینه‌ی بالای جایگزینی، و زمان‌بر بودن بازسازی آن‌هاست. در شرایط جنگی، این تأسیسات به‌راحتی در معرض تهدیدات سایبری، حملات نیروی هوایی، عملیات نیروی دریایی یا تخریب توسط گروه‌های غیردولتی قرار می‌گیرند. نکته‌ی بسیار مهم اینجاست که خرابی چنین تأسیساتی، تأثیری فوری و هم‌زمان در سلامت عمومی، حفظ نظم اجتماعی و حتی عملکرد بخش‌های حیاتی مانند بهداشت و درمان، صنایع غذایی و پزشکی دارد.

در کویت و امارات، کم تقریباً تمام نیاز آ‌شامیدنی و مصرف خانگی خود را از آب شیرین‌کن تأمین می‌کنند، قطعی آب به معنای واقعی کلمه، بحرانی ملی است؛ این کشورها در سال‌های اخیر، سیستم‌های امنیتی خود را به‌طور چشمگیری ارتقا داده‌اند، از جمله با استفاده از هوش مصنوعی برای تشخیص تهدیدات سایبری، ایجاد شبکه‌ی توزیع جایگزین و تقویت نیروهای حفاظتی در اطراف پروژه‌های استراتژیک آب. با این حال، این اقدامات، در برابر حملات هم‌زمان و هماهنگ، مانند یک ضربه‌ی هم‌زمان به شبکه‌ی برق و سیستم‌های کنترلی، هنوز به‌طور کامل ایمن نیستند. در عربستان، که هفتاد درصد آب خود را از شیرین‌سازی می‌گیرد، مسئله‌ی دیگری نیز وجود دارد: این کشور به شدت به انرژی وابسته است، چرا که بیشتر فرآیندهای شیرین‌سازی در آن از روش‌های تصفیه‌ی تبخیری با مصرف انرژی بالا استفاده می‌کند؛ بنابراین، هر تهدیدی به زیرساخت‌های انرژی، به‌طور

آگهی قانون تعیین تکلیف اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی شهرستان خرم‌آباد-سری (۱,۱۳۱) جمعی

نظر به دستور مواد ۱ و ۳قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی ،املاک متقاضیانی که در هیات موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی خرم آباد مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلا معارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل در دو نوبت آگهی می‌گردد. در صورتی که هر کس نسبت به صدور سند مالکیت بنام متقاضیان اعتراض داشته باشد می تواند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را کتبا به اداره ثبت اسناد واملاک محل تسلیم وپس از اخذ رسید ظرف مدت یکماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع محترم قضایی تقدیم و گواهی تقدیم دادخواست را به اداره ثبت محل تحویل نماید، در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می‌نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .

نام روزنامه

- تقاضای «قای اردشیر خورشیدوند» فرزند «عزت اله» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۲۹۲۲,۸۳» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۵۵» فرعی از «۹۹» اصلی واقع در بخش «۹» خروجی از مالکیت مالک اولیه «چراغعلی خورشوند»
- تقاضای «قای اردشیر خورشیدوند» فرزند «عزت اله» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۴۶۸۷,۸۷» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۵۶» فرعی از «۹۹» اصلی واقع در بخش «۹» خروجی از مالکیت مالک اولیه «چراغعلی خورشوند»
- تقاضای «قای سعید سپه وندی» فرزند «تیمور» نسبت به «شش‌دانگ یک قطعه باغ» بمساحت «۱۱۹۷۱,۸۲» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۲۹۸» فرعی از «۳۴» اصلی واقع در بخش «۴» خروجی از مالکیت مالک اولیه « تیمور سپهپوند»
- تقاضای «قای شمس اله میردریکوندی» فرزند «ناظر» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۱۰۶۶۱,۲۷» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۶۵» فرعی از «۲۸» اصلی واقع در بخش «۲» خروجی از مالکیت مالک اولیه «ناظر میردریکوند»
- تقاضای «قای شمس اله میردریکوندی» فرزند «ناظر» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۱۱۲۹۵,۴۸» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۶۸» فرعی از «۲۸» اصلی واقع در بخش «۲» خروجی از مالکیت مالک اولیه «ناظر میردریکوند»
- تقاضای «قای شمس اله میردریکوندی» فرزند «ناظر» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۱۰۳۱۹,۹۱» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۶۶» فرعی از «۲۸» اصلی واقع در بخش «۲» خروجی از مالکیت مالک اولیه «ناظر میردریکوند»
- تقاضای «قای میرسجاد میرهاشمی» فرزند «میرشاوردی» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۲۵۶۳,۶۶» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۷۱» فرعی از «۲۸» اصلی واقع در بخش «۲» خروجی از مالکیت مالک اولیه «ناظر میردریکوند»
- تقاضای «قای صمد نرگسی خرم‌آباد» فرزند «سیداحمد» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۱۲۹۹,۶۹» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۳۹» فرعی از «۳۴» اصلی واقع در بخش «۴» خروجی از مالکیت مالک اولیه «حسین نرگسی خرم‌آباد»
- تقاضای «قای صمد نرگسی خرم‌آباد» فرزند «سیداحمد» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۶۲۷۰,۱۵» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۳۸» فرعی از «۳۴» اصلی واقع در بخش «۴» خروجی از مالکیت مالک اولیه «حسین نرگسی خرم‌آباد»
- ۱ تقاضای «قای صمد نرگسی خرم‌آباد» فرزند «سیداحمد» نسبت به «شش‌دانگ زمین مزروعی» بمساحت «۴۳۶۳,۱۸» مترمربع مجزی شده از پلاک شماره «۳۴۰» فرعی از «۳۴» اصلی واقع در بخش «۴» خروجی از مالکیت مالک اولیه «حسین نرگسی خرم‌آباد»

شناسه آگهی: ۲۱۱۹۷۱۹

تاریخ نوبت اول: ۱۴۰۴/۱۲/۰۴ تاریخ نوبت دوم: ۱۴۰۴/۱۲/۱۹

فرشاد بازوندی نژاد- رییس اداره ثبت اسناد و املاک خرم آباد

غیرمستقیم و با تأخیری کوتاه، بر تأمین آب شیرین

تأثیر می‌گذارد.

ایران، با آن‌که تنها دو درصد از نیاز خود را از

شیرین‌سازی تأمین می‌کند، با چالش‌سی متفاوت روبروست. این چالش، وابستگی بسیار بالای اقتصاد

و شهرهای ساحلی به منابع آب‌بیزرزمینی است که در بسیاری از مناطق، به شدت دچار خشکی و نمک‌زدایی شده‌اند. در این شرایط، اگرچه تأسیسات شیرین‌سازی به عنوان راه‌حل کوتاه‌مدت مورد توجه قرار نمی‌گیرند، اما در طرح‌های بلندمدت توسعه‌ی ساحلی، به‌ویژه در مناطقی مانند بندرعباس، قشم، بوشهر و خارک، به‌عنوان بخشی از استراتژی امنیت آب مطرح هستند؛ این امر به‌تنهایی نشان می‌دهد که امنیت آب در منطقه، نه تنها به تعداد تأسیسات شیرین‌سازی بستگی دارد، بلکه به‌عنوان یک سلاح اقتصادی و اجتماعی به‌کار طبیعی و توانمندی دفاعی در برابر تهدیدات مخلوط نیز وابسته است.

در سال‌های اخیر، تهدیدات به‌صورت مستقیم به زیرساخت‌های آب نیز افزوده شده است. حملات به سد‌ها، پمپ‌خانه‌ها و خطوط انتقال آب در کشورهای همسایه، نشان‌دهنده‌ی تغییر الگوی جنگ‌های منطقه‌ای است؛ اکنون، آب دیگر تنها یک هدف دفاعی نیست، بلکه به‌عنوان یک سلاح اقتصادی و اجتماعی به‌کار می‌رود. در این راستا، توانایی کشورهای منطقه در ایجاد امنیت ترکیبی از امنیت فیزیکی، سایبری و اجتماعی شاهد تحولاتی بزرگ است. این امنیت ترکیبی، نیازمند همکاری بین‌المللی در زمینه‌ی اطلاعات، تکنولوژی و آموزش است. به‌عنوان مثال، مشارکت در شبکه‌ی هشدار زودهنگام برای تهدیدات به زیرساخت‌های حیاتی، یا توسعه‌ی استانداردهای مشترک برای مقاومت در برابر حملات سایبری به سیستم‌های کنترل فرآیندهای صنعتی، از جمله کنترل تأسیسات شیرین‌سازی، می‌تواند اثرات تهدیدات را به‌طور قابل توجهی کاهش دهد.

از سوی دیگر، تغییرات اقلیمی، خشکسالی‌های طولانی‌مدت و افزایش میزان نمک‌زدایی در آب‌های ساحلی، فشاری اضافی بر سیستم‌های تأمین آب وارد می‌کند. این فشار، در شرایط جنگی، به‌سرعت به بحرانی اجتماعی تبدیل می‌شود. مردم در مواجهه با کمبود آب شرب، به‌راحتی تحت تأثیر شایعات، ترس و ناامنی قرار می‌گیرند، و این امر می‌تواند به‌سرعت از طریق فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی گسترش یابد. بنابراین، مدیریت ارتباط با عموم مردم در شرایط بحرانی، به‌ویژه در مورد زیرساخت‌های حیاتی، باید بخشی جدایی‌ناپذیر از استراتژی امنیتی باشد؛ این یعنی ارائه‌ی اطلاعات دقیق، شفاف و به‌موقع، تا از تشدید ترس و ایجاد هیجان جمعی جلوگیری شود.

از دیدگاه فنی، تأسیسات شیرین‌سازی در منطقه، از تکنولوژی‌های مختلفی استفاده می‌کنند. در حالی که برخی از کشورها به تکنولوژی‌های قدیمی و بر مصرف انرژی مانند تبخیر چندمرحله‌ای یا تبخیر با فشار کاهش یافته متکی هستند، کشورهای دیگر به‌سرعت به سمت فناوری‌های نوین مانند اسمز معکوس با بازتابی انرژی و سیستم‌های ترکیبی با انرژی‌های تجدیدپذیر حرکت کرده‌اند. این حرکت، نه تنها هزینه‌ی عملیاتی را کاهش می‌دهد، بلکه به‌طور ذاتی، آسیب‌پذیری سیستم را نیز به‌دلیل کاهش وابستگی به شبکه‌ی برق متمرکز، کاهش می‌دهد. در ایران، با وجود داشتن ظرفیت بالای تولید انرژی، این انتقال به‌سرعت انجام نشده است. اما با توجه به تهدیدات احتمالی به شبکه‌ی برق، توسعه‌ی سیستم‌های شیرین‌سازی ترکیبی با انرژی خورشیدی یا بادی، به‌ویژه

در سواحل جنوبی، می‌تواند گزینه‌ی هوشمندانه‌ای برای افزایش امنیت آب باشد. از دیدگاه جهانی، امنیت آب به‌عنوان بخشی از امنیت انسانی شناخته شده است. این رویکرد، تمرکز را از دفاع سنتی به سمت حفظ زندگی، سلامت و آرامش روحی مردم جابه‌جا می‌کند. در این مدل، تهدید به زیرساخت‌های نه، تنها به عنوان حمله‌ای به مالکیت ملی، بلکه به‌عنوان تهدیدی به امنیت انسانی درک می‌شود، و این امر می‌تواند پیامدهای سیاسی و دیپلماتیکی بسیار جدی داشته باشد. البته باید توجه داشت که امنیت آب، نه تنها به تکنولوژی و نیروی نظامی محدود می‌شود، بلکه نیازمند مدیریت هوشمند منابع، توسعه‌ی اقتصاد آب‌محور، آموزش عموم می در مصرف مسئولانه و همکاری بین‌المللی در زمینه‌ی مشارکت در فناوری‌های نوین است. در شرایط جنگی، این عوامل، به‌ویژه در کشورهایی که به شدت به آب شیرین کن وابسته هستند، نقش تعیین‌کننده‌ای در جلوگیری از فروپاشی اجتماعی و حفظ پایداری کشور ایفا می‌کنند. ایران، با وجود وابستگی کم به شیرین‌سازی، با چالش‌هایی متفاوت روبرو است. این چالش، مدیریت منابع طبیعی در برابر خشکسالی و افزایش تقاضا در شرایط تنش است. اما اگر تهدیدات نظامی به‌صورت مستقیم به صورت غیرمستقیم و از راه دور، اما با تأثیری فوری و ملموس بر زندگی روزمره‌ی مردم انجام می‌شوند، این امنیت باید در سطح بالاترین اولویت‌های سیاسی و نظامی قرار گیرد. از این رو، نه‌تنها لازم است تأسیسات شیرین‌سازی به‌عنوان زیرساخت‌های حیاتی شناخته شوند، بلکه باید به‌صورت واقعی، به‌عنوان بخشی از سیستم دفاع ملی در نظر گرفته شوند. این یعنی نه تنها ارتقای امنیت فیزیکی و سایبری، بلکه توسعه‌ی سیستم‌های استراتژیک انعطاف‌پذیر، تقویت ظرفیت‌های داخلی در طراحی، ساخت و نگهداری تأسیسات، و ایجاد فرهنگ آگاهی و مسئولیت‌پذیری در جامعه برای حفظ پایداری اجتماعی در شرایط بحرانی.

در این مسیر، تحلیل تک‌جانبه‌ی تهدیدات نظامی به‌تنهایی ناکافی است. باید به‌صورت سیستمی به مسائل نگریست، چرا که تأسیسات شیرین‌سازی، مانند بسیاری از زیرساخت‌های استراتژیک، در یک شبکه‌ی پیچیده‌ی وابستگی‌های متقابل قرار دارند. برای نمونه، تأمین آب برای تصفیه‌ی فاضلاب، تهیه‌ی مطبوع، تولید برق از طریق توربین‌های گازی و حتی عملیات نظامی مدرن، به‌طور مستقیم به دسترسی به آب شیرین وابسته است. این یعنی قطعی در یکی از این حلقه‌ها، به‌سرعت به‌عنوان موجی زنجیره‌ای، سایر بخش‌ها را نیز درگیر می‌کند. در این شرایط، توانایی کشور در ایجاد انعطاف‌پذیری عملکردی در کمترین زمان به‌عنوان شاخصی از پایداری امنیتی شناخته می‌شود.

از این رو، سیستم‌های توزیع آب باید به‌گونه‌ای طراحی شوند که در صورت خرابی بخشی از شبکه، بتواند با ایجاد مسیرهای جایگزین با استفاده از مخازن استراتژیک، تأمین آب را ادامه دهد. این ویژگی، به‌ویژه در مناطق ساحلی که تأسیسات شیرین‌سازی متمرکز هستند، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

«سراسرآمد» بررسی می‌کند؛

آب شیرین‌کن خط مقدم جنگ

تهدیدات نظامی به زیرساخت‌های حیاتی آب و چالش‌های امنیتی در منطقه خاورمیانه

در کویت و امارات، این انعطاف‌پذیری از طریق ساختارهای شبکه‌ی دوگانه‌ی توزیع و مخازن ذخیره‌سازی استراتژیک با ظرفیت بالا به‌دست آمده است. این اقدامات، علاوه بر جبران کسری در تأمین آب در صورت خرابی، امکان انجام تعمیرات پیشگیرانه را نیز فراهم می‌کند، بدون آن‌که به تأمین آب شرب تأکید نهایی بیاندازد.

از سوی دیگر، تهدیدات سایبری به‌عنوان یکی از پیچیده‌ترین و ناپذید نشدنی‌ترین اشکال حمله، توجه بسیاری را به خود جلب کرده است. سیستم‌های کنترل فرآیندهای صنعتی در تأسیسات شیرین‌سازی، به‌ویژه آن‌هایی که از فناوری‌های دیجیتال و ارتباطات پیشرفته استفاده می‌کنند، در معرض حملاتی مانند دسترسی غیرمجاز، تغییر تنظیمات فرآیندی یا قطع ارتباط با مرکز کنترل قرار دارند. این حملات می‌توانند به‌صورت ناگهانی و بدون هیچ‌گونه هشدار فیزیکی، باعث خرابی تجهیزات یا توقف کامل عملیات شوند. در این راستا، استفاده از فناوری‌هایی مانند ایزوله‌سازی شبکه‌های عملیاتی، سیستم‌های تشخیص نفوذ مبتنی بر هوش مصنوعی و ارزیابی ریسک پیوسته، به‌عنوان اجزای حیاتی یک سیستم دفاع سایبری فعال شناخته می‌شوند. ایران، با وجود دسترسی محدود به برخی از این فناوری‌ها به‌دلیل تحریم‌ها، در سال‌های اخیر توانسته است تکنولوژی‌های داخلی را در حوزه‌ی کنترل فرآیندها و امنیت سایبری زیرساخت‌های حیاتی توسعه دهد. این تلاش، هرچند هنوز در مراحل اولیه‌ی تطبیق با استانداردهای جهانی است، اما نشان‌دهنده‌ی آگاهی سیاست‌گذاران از اهمیت این حوزه است.

از دیدگاه جغرافیایی، سواحل خلیج فارس و دریای عمان، به‌دلیل موقعیت استراتژیک و تراکم بالای تأسیسات شیرین‌سازی، به‌عنوان نقاط حساس امنیت آب شناخته می‌شوند. این منطقه، به‌دلیل فاصله‌ی کم از مسیرهای حمل و نقل دریایی و نزدیکی به زیرساخت‌های نظامی، در معرض تهدیدات نیروی دریایی و هوایی قرار دارد. بنابراین، ایجاد مناطق حفاظت‌شده‌ی امنیتی اطراف این تأسیسات، همراه با نظارت هوایی و دریایی پیوسته، به‌عنوان بخشی از دفاع پویا در نظر گرفته می‌شود. در این راستا، استفاده از سیستم‌های نظارتی پیشرفته‌ی ترکیبی شامل دوربین‌های حرکتی، حسگرهای لرزه‌ای، سیستم‌های تشخیص مودتورهای دریایی و هوایی و هوش مصنوعی برای تحلیل الگوهای غیرعادی می‌تواند زمان واکنش را به‌طور چشمگیری کاهش دهد و امکان دفاع پیشگیرانه را فراهم کند. از جنبه‌ی اقتصادی، هزینه‌ی تأمین آب از طریق شیرین‌سازی در شرایط جنگی به‌سرعت افزایش می‌یابد؛ این افزایش، نه تنها به‌دلیل قطعی در تأمین انرژی و ورودی‌های صنعتی است، بلکه به‌دلیل افزایش هزینه‌ی بیمه، حمل و نقل و امنیت نیز رخ می‌دهد. در این شرایط، کشورهایی که از تولید داخلی تجهیزات و قطعات استفاده می‌کنند، مزیت رقابتی قابل توجهی در حفظ پایداری تأمین آب دارند؛ ایسن امر، نیازمند سیاستسازان‌گذاری‌های بلندمدت در حوزه‌ی صنعت دفاعی و فناوری‌های مرتبط با آب است، که در آن، توسعه‌ی تولید داخلی، به‌عنوان بخشی از استراتژی امنیت ملی درک می‌شود.

از دیدگاه اجتماعی، آگاهی‌بخشی به مردم در مورد وضعیت واقعی تأمین آب، در شرایط بحرانی، نقشی تعیین‌کننده در جلوگیری از هیجان‌زدگی جمعی و ایجاد ناامنی است. رسانه‌ی قدرتی که سیستم‌های ارتباطی باید به‌گونه‌ای طراحی شوند که در صورت وقوع تهدید، بتواند اطلاعات دقیق، شفاف و به‌موقع را به عموم مردم ارائه دهد. این امر، نه تنها از انتشار شایعات جلوگیری می‌کند، بلکه اعتماد عمومی را در برابر نهادهای امنیتی تقویت می‌کند. در ایران، با وجود فضای محدود ارتباطی در شرایط بحرانی، تلاش‌هایی برای توسعه‌ی سیستم‌های ارتباطی جایگزین مانند شبکه‌های تلویزیونی کابلی محلی، رادیوهای فرکانس کوتاه و سیستم‌های پیامکی اضطراری در دست اقدام است. این سیستم‌ها، به‌عنوان بخشی از شبکه‌ی امنیت اجتماعی، در کنار تجهیزات فیزیکی و سایبری، نقشی جدایی‌ناپذیر در حفظ پایداری اجتماعی در شرایط جنگی ایفا می‌کنند. از دیدگاه جهانی، تجربه‌ی کشورهای مانند امارات و عربستان نشان می‌دهد که سرمایه‌گذاری در تحقیق و توسعه‌ی فناوری‌های نوین شیرین‌سازی، نه تنها به کاهش هزینه‌های عملیاتی منجر می‌شود، بلکه به‌طور ذاتی، آسیب‌پذیری سیستم را کاهش می‌دهد؛ به‌عنوان مثال، استفاده از انرژی‌های تجدیدپذیر در تأسیسات شیرین‌سازی، امکان ادامه‌ی عملیات را حتی در صورت قطعی شبکه‌ی برق متمرکز فراهم می‌کند. همچنین، استفاده از مواد شیمیایی کم‌خطر و فرآیندهایی با پایداری محیط‌زیستی بالاتر، از تهدیدات احتمالی ناشی از آلودگی در شرایط جنگی جلوگیری می‌کند.

در خاتمه، باید توجه داشت که امنیت آب، نه تنها به تکنولوژی و نیروی نظامی محدود می‌شود، بلکی نیازمند مدیریت هوشمند منابع، توسعه‌ی نظامی اقتصاد آب‌محور، آموزش عمومی در مصرف مسئولانه و همکاری بین‌المللی در زمینه‌ی مشارکت در فناوری‌های نوین است. در شرایط جنگی، این عوامل، به‌ویژه در کشورهایی که به شدت به آب شیرین کن وابسته هستند، نقش تعیین‌کننده‌ای در جلوگیری از فروپاشی اجتماعی و حفظ پایداری کشور ایفا می‌کنند. ایران، با وجود وابستگی کم به شیرین‌سازی، با چالش‌هایی متفاوت روبرو است. این چالش، مدیریت منابع طبیعی در برابر خشکسالی و افزایش تقاضا در شرایط تنش است. اما اگر تهدیدات نظامی به‌صورت مستقیم به صورت غیرمستقیم و از راه دور، اما با تأثیری فوری و ملموس بر زندگی روزمره‌ی مردم انجام می‌شوند، این امنیت باید در سطح بالاترین اولویت‌های سیاسی و نظامی قرار گیرد. از این رو، نه‌تنها لازم است تأسیسات شیرین‌سازی به‌عنوان زیرساخت‌های حیاتی شناخته شوند، بلکه باید به‌صورت واقعی، به‌عنوان بخشی از سیستم دفاع ملی در نظر گرفته شوند. این یعنی نه تنها ارتقای امنیت فیزیکی و سایبری، بلکه توسعه‌ی سیستم‌های استراتژیک انعطاف‌پذیر، تقویت ظرفیت‌های داخلی و ایجاد فرهنگ آگاهی و مسئولیت‌پذیری در جامعه برای حفظ پایداری اجتماعی در شرایط بحرانی.

بنابراین، سرمایه‌گذاری در تحقیق و توسعه‌ی فناوری‌های شیرین‌سازی کم‌مصرف انرژی، ایجاد شبکه‌ی انتقال آب بین‌منطقه‌ای و تقویت سیستم‌های هشدار زودهنگام، بخشی از استراتژی امنیت آب در بلندمدت است. امنیت آب، در واقع، امنیت زندگی است و در دنیایی که جنگ‌ها به‌صورت غیرمستقیم و از راه دور، اما با تأثیری فوری و ملموس بر زندگی روزمره‌ی مردم انجام می‌شوند، این امنیت باید در سطح بالاترین اولویت‌های سیاسی و نظامی قرار گیرد. از این رو، نه‌تنها لازم است تأسیسات شیرین‌سازی به‌عنوان زیرساخت‌های حیاتی شناخته شوند، بلکه باید به‌صورت واقعی، به‌عنوان بخشی از سیستم دفاع ملی در نظر گرفته شوند. این یعنی نه تنها ارتقای امنیت فیزیکی و سایبری، بلکه توسعه‌ی سیستم‌های استراتژیک انعطاف‌پذیر، تقویت ظرفیت‌های داخلی و ایجاد فرهنگ آگاهی و مسئولیت‌پذیری در جامعه. این مجموعه‌ی اقدامات، تنها در صورتی می‌تواند موثر باشد که در چارچوب یک استراتژی ملی یکپارچه و بلندمدت طراحی و اجرا شوند. در غیر این صورت، هر اقدام منفرد، به‌سرعت به‌عنوان یک تکه‌ی شکسته‌ی در دسته‌ی کم سیستم ناپایدار، اثر خود را از دست می‌دهد. سخن آخر آنکه؛ باید پذیرفت که در دنیای امسروز، امنیت آب دیگر یک مسئله‌ی فنی یا محیط‌زیستی نیست، بلکه یک مسئله‌ی سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و نظامی است که نیازمند رویکردی جامع، هوشمند و پیشگیرانه است. این رویکرد، تنها در صورتی می‌تواند موفقیت‌آمیز باشد که بر پایه‌ی درک عمیق از وابستگی‌های پیچیده‌ی سیستم‌های حیاتی، توانمندی‌های داخلی و تهدیدات واقعی در محیط استراتژیک قرار گیرد.